

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce: **King's casino a.s.**, IČO 26366673
se sídlem Rozvadov č.p. 7, Rozvadov
zastoupený advokátkou JUDr. Vladimírou Knoblochovou
se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 2. 3. 2017, č. j. MF-7093/2017/2503-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. FAU-61648/2016/24-2403 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako povinná osoba podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon AML“), nesplnil povinnost podle § 23 zákona AML tím, že nezajistil proškolení uvedených zaměstnanců, kteří se při výkonu své činnosti mohou setkat s podezřelými obchody, a tím se měl dopustit správního deliktu neplnění povinností k prevenci podle § 48 odst. 3 zákona AML, kdy mu podle § 48 odst. 6 zákona AML byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení.

2. Žalobce zejména namítl, že se žalovaný zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně vypořádal s tvrzením žalobce, že mezi osobami ze seznamu krupíerů, které neměly být proškoleny, jsou z velké části osoby (76 z celkem 144), které byly či jsou krupiéry výlučně pro pokerové turnaje. Je pravdou, že počet návštěvníků provozovny (sídla žalobce) je přibližně 12 000 měsíčně, nicméně již nebylo nijak zohledněno, že cca 70% z celkového počtu návštěvníků tvoří účastníci pokerových turnajů, které mají svá specifika, což bylo zcela opomenuto.
3. Účastníci pokerových turnajů platí předem stanovené startovné, za něž obdrží hrací turnajové žetony či body, o které se poté v turnaji hraje. Jediným příjmem provozovatele z pořádání karetních pokerových turnajů je registrační poplatek za organizaci karetního turnaje. Před zahájením jakéhokoliv karetního pokerového turnaje účastník turnaje podstoupí nejprve u proškoleného zaměstnance na recepci identifikaci podle průkazu totožnosti, rovněž se provádí zjišťování, zda se nejedná o politicky exponovanou osobu či o osobu, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce. Dále musí účastník turnaje projít pokladnou, aby zaplatil startovné a obdržel herní turnajové žetony, kde je opět přítomen proškolený zaměstnanec, který opětovně provádí identifikaci a kontrolu účastníka turnaje. Po začátku pokerového turnaje již účastníci turnaje hrají mezi sebou, tedy nikoliv proti žalobci. Pokerový krupíer pouze organizuje a dohlíží na takovou hru, jež probíhá za již obdržené hrací pokerové žetony či body, tedy bez jakéhokoliv nakládání s hotovostí či s majetkem, kdy případná výhra je opětovně uplatněna dle výsledků turnaje v pokladně u proškoleného zaměstnance. Z uvedeného tak vyplývá, že pokerový krupíer je sice osobou, která je v kontaktu s účastníky pokerových turnajů, jako celá řada jiných osob včetně ostatních zaměstnanců žalobce, ale není osobou, která se může při výkonu své pracovní činnosti reálně setkat s podezřelými obchody dle § 6 zákona AML. Výklad zaujatý žalovaným je proto nepřipustně extenzivní a mohl by vést až k závěru, že proškolení mají být všichni zaměstnanci kasina, kteří jsou v přímém kontaktu s klienty.
4. Pokerové turnaje se hrají s herními turnajovými žetony, které nepředstavují peněžní hodnotu, jak se nesprávně domnívá žalovaný, a v jejich průběhu nedochází k uskutečňování žádných obchodů ve smyslu § 4 odst. 1 zákona AML, tj. k nakládání s majetkem.
5. V argumentaci žalovaného, že je podstatné, zda se zaměstnanec může při své činnosti setkat s podezřelým obchodem, kdy krupíer obsluhující hru je v přímém kontaktu s klienty, a může se tudíž bez jakýchkoliv pochyb setkat se znaky podezřelého obchodu, žalobce spatřuje tautologii. Žalovaný přitom neuvedl ani jediný konkrétní, důkazně podložený a přezkoumatelný znak skutečného podezřelého obchodu, s nímž by se v průběhu

pokerového turnaje mohl krupiér setkat. Naopak tvrdil, že je to povinností žalovaného, kterému však žádný takový znak není znám.

6. Pokud měl žalovaný na mysli, byť to výslovně neuvedl, že tímto znakem by snad mohla být anomálie v chování klienta, kdy v průběhu správního řízení se Specializovaný finanční úřad (který správní řízení inicioval svým zjištěním obsaženým v protokolu o kontrole předaným žalovanému) snažil dovodit, že by mohlo jít například o nervozitu či spěch klienta, pak k tomuto žalobce uvádí, že takovéto osobní projevy a herní chování hráčů jsou naprosto běžné a vlastní pokerové hře a nelze je spojovat s konkrétním podezřelým obchodem.
7. Pokud by se však mělo jednat o žalovaným doplněné herní anomálie spočívající v nestandardní komunikaci s jinými hráči či pokerovým krupiérem, či o hráčské dohody, pak žalobce namítá, že takovéto herní chování, tedy zákaz dohod mezi hráči, předem daný a zcela určitý způsob komunikace s pokerovým krupiérem, jakož i způsob chování pokerového hráče během hry a dovolenost či nedovolenost takového chování, či zasedací pořádek hráčů nebo rozhodování sporů mezi hráči patří jednoznačně k pravidlům hry definovaným a uvedeným již v herním plánu schváleném žalovaným, kdy každý pokerový krupiér pravidla hry zná, je v nich řádně a opakovaně proškolen a na jejich dodržování dohlíží. Pokerových turnajů se u žalobce účastní mnohdy stovky i tisíce hráčů najednou a na výhry dosáhne jen velmi malá část z nich, přičemž k nakládání s peněžními prostředky dochází pouze na počátku pokerového turnaje při placení startovného. Případné podvodné herní chování na úkor žalobce jako provozovatele či snahu o ovlivnění hry v rozporu s jejími pravidly a herním plánem však nelze zaměňovat s případnou snahou o legalizaci výnosů z předchozí trestné činnosti či se snahou o užití ke hře prostředků určených k financování terorismu.
8. Rovněž krupiéri obsluhující tzv. živou hru nejsou zaměstnanci, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody. Také hráči živých her prochází přes proškolené zaměstnance recepce a pokladny. Následně, s ohledem na rozdíly mezi turnaji a živou hrou, přistupuje z pohledu systémového naplnění cílů a účelu zákona AML další zaměstnanec žalobce, tzv. pitboss, mající z obsahové náplně své pracovní pozice v herním prostoru kasina povinnost mít souhrnný přehled o hře a herním chování hráčů. Pitboss je osobou, která se při výkonu své činnosti může setkat s podezřelým obchodem s ohledem na specifika tohoto druhu her v kasinu, pročez je řádně proškolen. Tento zaměstnanec provádí kontrolu správnosti přijatých sázek a jejich výplat jak hodnotových, tak i hracích žetonů, sleduje chování klienta, kontroluje a sleduje rozsah příjmu a výdeje žetonů včetně vsazených hodnotových žetonů do hry, provádí analýzu intenzity hry na hracích stolech a sledování pohybu a rozsahu hry klientů po jednotlivých herních stolech. Žalovaný však dostatečně nezohlednil právě práci pitbossů. Žalobce též nemůže souhlasit s názorem žalovaného o nízkém počtu pitbossů v porovnání s celkovou návštěvností kasina. Jak již uvedl, celková návštěvnost nic nevypovídá o tom, kolika hráči a na kolika herních stolech jsou hrány hry, u nichž je systémově zařazena pracovní pozice pitboss, když tito zaměstnanci naopak nepůsobí při pokerových turnajích, kde jich není zapotřebí. Pokerové turnaje navštěvuje 70 % hráčů, druhou největší skupinu tvoří hráči sázkových her na výherních hracích přístrojích a teprve zbývající část se účastní živých her. Počet pitbossů (3 na jednu směnu) je zcela odpovídající počtu hracích stolů umístěných v provozovně kasina (obvykle maximálně v jeden okamžik v provozu 7 ruletových a 12 až 14 karetních, počet může být navýšen jen do té míry, aby byla zajištěna efektivita kontroly).

9. Závěrem žalobce uvedl, že udělená pokuta je svou výší nepřiměřená systémovému zajištění dodržování ustanovení zákona AML ze strany žalobce po celou dobu účinnosti tohoto zákona a nově přijatým posilujícím a systémovým opatřením typu i-dropů i školení rozšířeného počtu zaměstnanců včetně krupiérů a pokerových krupiérů.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a podotkl, že žalobce v ní uvádí vesměs argumenty, které již uplatňoval v rozkladu a které byly vypořádány v napadeném rozhodnutí.
11. Napadené rozhodnutí žalovaný nepovažuje za nepřezkoumatelné, když v posuzovaném případě je z odůvodnění zřejmé, jak se vypořádal se všemi relevantními argumenty žalobce, které skutečnosti byly vzaty za podklad rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl, i jakými úvahami se při rozhodování řídil, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 729/2000.
12. Z žalobcem předložených dokumentů obsahujících pracovní náplň pozic krupiér a krupiér pro pokerové herní stoly dle žalovaného vyplývá, že tito pracovníci jsou v bezprostředním kontaktu s klienty v rámci tzv. živé hry. S ohledem na tento bezprostřední kontakt (při obsluze herních stolů) se krupiéři mohou setkat s podezřelým chováním klientů dle § 6 zákona AML a musí být schopni takové chování rozpoznat. Krupiéři, kteří obsluhují výhradně pokerové herní stoly v rámci turnajů, se mohou setkat se znaky podezřelých obchodů souvisejících s chováním klienta při hře a dalších souvisejících okolností. Za podezřelé herní chování nelze považovat somatické projevy, např. nervozitu, typické pro klienty využívající služeb kasina, ale naopak projevy v kasinu nestandardní a podezřelé (nestandardní komunikace s dalšími hráči, hráčské dohody, nestandardní požadavky na krupiéra, neobvyklý spěch a tlak na rychlé uskutečnění her, apod.). V případě krupiérů, kteří neobsluhují výhradně herní stoly při pokerových turnajích, se navíc jedná o podezřelost související s procesem identifikace klienta či nákupem herních žetonů za hotovost, jejíž použití je z hlediska zákona AML obecně rizikovější. Navíc podle znění zákona AML platného a účinného v kontrolovaném období nebylo možné platby přijímané krupiérem u hracího stolu propojit s identifikací hráče.
13. Žalovaný dále akcentoval, že není zákonnou povinností správních orgánů sdělovat žalobci druhy rizikových klientů, situace a znaky podezřelého obchodu typické pro hazardní sektor. Je to naopak žalobce, který má povinnost v rámci svého „Systému vnitřních zásad“ podle ustanovení § 21 zákona AML vypracovat podrobný demonstrativní výčet znaků podezřelých obchodů, které se mohou vyskytovat při jeho činnosti. Žalobce v rámci svého „Systému vnitřních zásad“ uvádí pouze 3 případy podezřelého obchodu, které je možné detekovat při poskytování služeb v kasinu (výměna žetonů bez uskutečnění výhry, zastírání hry třetí osoby, požadavek na vydání potvrzení o výhře či prohře ve fiktivní výši). Žalobce však dle žalovaného zcela opomíjí, že je to osoba na pozici krupiéra, která s klientem bezprostředně komunikuje, registruje jeho požadavky a má sledovat jeho verbální a neverbální projevy a komunikaci s dalšími osobami u herního stolu.
14. Za účelem dokreslení rizikovosti sektoru hazardních her žalovaný odkázal na výstupy z procesu Národního hodnocení rizik ML/FT, konkrétně na zprávu o prvním kole tohoto národního hodnocení rizik, která byla schválena usnesením vlády České republiky č. 5 ze dne 9. 1. 2017. Přestože značná část této zprávy je s ohledem na citlivost některých informací neveřejná, existuje možnost sdílení verzí určených jednotlivým typům povinných osob. Tyto verze, které obsahují specifický rozsah informací, jsou na žádost

distribučovány povinným osobám za účelem metodické pomoci při zpracování jejich hodnocení rizik ML/FT a obsahují mj. rizikové znaky klientů, produktů a služeb a znaky podezřelosti specifické pro danou oblast. U provozovatelů hazardních her (s výjimkou loterií, tomboly a binga) byla identifikována vyšší míra rizika, protože mají přijmout doplňková opatření ke zmírnění rizik.

15. Žalovaný konstatoval, že kasina mají obecně povinnost monitorování herních stolů a dalších prostor prostřednictvím kamerového systému a tento nástroj může posloužit k detekci podezřelého chování, toto monitorování však samo o sobě nepředstavuje naplnění povinností podle zákona AML. Za účelem detekce podezřelých obchodů pokládá žalovaný za nezbytnou spolupráci všech zaměstnanců kasina, kteří jsou s klienty v kontaktu zejména před hrou a po jejím skončení (zaměstnanci recepce a pokladny), tak v jejím průběhu (pitbossové a krupiéři), přičemž každý z nich může rozpoznat příslušné znaky podezřelých obchodů.
16. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že hodnotové či hrací žetony nepředstavují peněžní hodnotu, když je to množství těchto žetonů, které určuje množství použitých peněžních prostředků, resp. opravňuje klienta k výběru a určuje její výši.
17. Ohledně doby, kdy žalobce porušoval zákon AML, žalovaný zdůraznil, že k nezajišťování školení krupiéřů docházelo dlouhodobě, nejen ve sledované době. Žalobce získal povolení k provozování sázkových her v kasinu dne 15. 9. 2007, a je tedy povinnou osobou ve smyslu zákona AML již od nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. od data 1. 9. 2008.

Další vyjádření stran

18. V replice žalobce setrval na své žalobě s tím, že bránit zneužívání finančního systému je v mnoha případech možné vícero rovnocennými systémovými způsoby a je jednoznačně součástí zásady dobré správy nevynucovat pouze jediné domněle správné řešení, pokud povinná osoba v dané oblasti přijme jiná vhodná systémová opatření, jako je například zavedení pracovní pozice pitboss u živé hry.
19. Dále žalobce uvedl, že bezprostřední kontakt zaměstnance povinné osoby s klientem není žádnou zákonnou podmínkou pro jeho proškolení, kterou by stanovoval zákon AML. Podmínkou je pouze skutečnost, zda se zaměstnanec může, či nemůže při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody.
20. Žalobce se rovněž zmínil, že i neobvyklý spěch a tlak na uskutečnění her, jak je uvedl žalobce, jsou běžným projevem pokerových hráčů a jejich taktiky.
21. Ohledně Národního hodnocení rizik ML/FT žalobce poznamenal, že je mu známo a využil jej ke zpracování hodnocení rizik. Národní hodnocení rizik ML/FT však bylo schváleno se značným časovým zpožděním od výzvy FATF (Financial Action Task Force) k jeho zpracování a tedy s nepřehlédnutelným zanedbáním prevence a pomoci povinným osobám ze strany správních orgánů v oblasti boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Kontrola provedená u žalobce byla uskutečněna v období od 30. 3. 2016 do 12. 10. 2016, tj. před schválením zprávy o prvním kole národního hodnocení rizik. Potřebnost pomoci povinným osobám ze strany správních orgánů vyplývá rovněž např. z čl. 46 odst. 2 a 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 (dále jen „směrnice AML“).

Jednání před soudem

22. Při jednání dne 15. června 2020 žalobce setrval na své žalobě a odkázal na ni, shodně tak žalovaný setrval na svém vyjádření a odkázal na něj.
23. Soud zamítl provedení důkazu navrženého žalobcem, a to herního plánu Pokerové turnaje a Cash game, rovněž zamítl provedení důkazu navrženého žalovaným, a to Systému vnitřních zásad, postupů a kontrolních opatření k naplnění povinností stanovených zákonem č. 253/2008 Sb., který vydal jako povinná osoba žalobce, z roku 2017 a 2020, neboť jejich provedení shledal nadbytečným, jelikož všechny rozhodné skutečnosti byly v rozsahu dostatečném pro posouzení předmětné věci zjištěny z obsahu správního spisu žalovaného. Nadto při jednání předložené systémy vnitřních zásad žalobce z roku 2017 a 2020 byly přijaty po vydání napadeného rozhodnutí, jejich zohlednění by proto bylo v rozporu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Posouzení žaloby soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 4 odst. 1 zákona AML *obchodem se pro účely tohoto zákona rozumí každé jednání povinné osoby s jinou osobou, pokud takové jednání směřuje k nakládání s majetkem této jiné osoby nebo k poskytnutí služby této jiné osobě.*
26. Podle § 23 odst. 1 zákona AML *povinná osoba zajistí nejméně jedenkrát v průběhu 12 kalendářních měsíců proškolení zaměstnanců, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody, a proškolení všech zaměstnanců před zařazením na takováto pracovní místa.*
27. Podle § 48 odst. 3 zákona AML *povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nezajistí proškolení zaměstnanců podle § 23.*
28. Podle § 48 odst. 6 zákona AML *za správní delikt podle odstavců 1 až 3 se uloží pokuta do 1 000 000 Kč.*
29. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

30. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí je seznatelné, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru o tom, že krupiéri jsou zaměstnanci, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody, stejně tak je seznatelné, na základě čeho dospěly k výši uložené sankce. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná. Soud dodává, že k nezohlednění specifické povahy pokerových turnajů se vyjadřuje níže.
31. Soud přisvědčuje názoru žalovaného, že krupiéri jsou v bezprostředním kontaktu s klienty – hráči pokeru, jelikož jsou přítomni každé karetní partii a každému transferu hracích žetonů mezi hráči v důsledku jejich výhry, či prohry, jež je třeba považovat za obchod ve smyslu § 4 odst. 1 zákona AML. Tato zákonná definice se neomezuje na obchod mezi povinným subjektem (žalobcem) a jinou osobou (hráčem). Obchodem je každé jednání povinné osoby (žalobce) s jinou osobou (hráčem), pokud takové jednání směřuje k nakládání s majetkem této jiné osoby (jak vztah žalobce-hráč, tak vztah hráč-jiný hráč za účasti žalobce) nebo k poskytnutí služby této jiné osobě (žalobce poskytuje hráčům službu spočívající v provozování hazardních her).
32. Soud má dále ve shodě s žalovaným za to, že žeton představuje peněžní hodnotu (majetek). Dle čl. 3 odst. 3 směrnice AML se majetkem rozumí jakákoli aktiva hmotná nebo nehmotná, movitá nebo nemovitá, materiální nebo nemateriální povahy, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoli formě včetně elektronické nebo digitální prokazující právní nárok na taková aktiva nebo podíl na nich. Samotný hrací žeton je věcí hmotnou (a jeho cena je zanedbatelná), reprezentuje však věc nehmotnou – právo na proplacení žetonů, tedy pohledávku hráče za žalobcem. Prostřednictvím hracích žetonů dochází k faktickému převodu majetku mezi hráči, který je realizován i za účasti žalobce. Tento závěr přitom neplatí jen pro žetony v rámci tzv. živé hry, kdy výhra/prohra představuje bezprostřední převod majetku (hráč si může výhru nechat okamžitě proplatit), ale i pro žetony v rámci pokerových turnajů, kde sice výhra v jediné partii obvykle neznamená, že hráč dosáhne na některé z výherních umístění v turnaji (kromě jeho poslední fáze), leč jakákoli výhra v rámci jednotlivých partií hráče k tomuto cíli přibližuje, proto je třeba i dílčí výhry žetonů v rámci pokerových turnajů považovat za převod majetku.
33. Výše uvedené vede k závěru, že krupiéri jsou zaměstnanci, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody. Žalovaný se neomezil na argumentaci kruhem, jak uvedl žalobce, ale výslovně za podezřelé okolnosti, jež může krupiér pozorovat, označil např. nestandardní komunikaci, hráčské dohody a nestandardní požadavky na krupiéra. Dle názoru soudu lze zmíněné herně nestandardní projevy považovat za relevantní indicie podezřelého obchodu. Obecně jde tedy o okolnosti nasvědčující tomu, že cílem hráče není hra (a výhra) samotná, nýbrž že je hra prostředkem k zastření transferu majetku. Rozhodně pak neměl žalovaný na mysli somatické projevy hráčů související s pochopitelnou nervozitou spojenou s hazardní hrou. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
34. Soud dodává, že nijak nezpochybňuje potřebnost pomoci (součinnosti) správních orgánů vůči povinným osobám, které jim mají poskytovat aktuální informace o praktikách těch, kdo perou peníze a financují terorismus, a náležitou zpětnou vazbu. Tuto zásadu však nelze vykládat tak, že povinné osoby mohou pasivně vyčkávat na vyčerpávající manuál, jak mají postupovat. To, že je krupiér zaměstnancem, který se může při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody, je dle názoru soudu naprosto očividné, a žalobce k tomuto úsudku mohl a měl dospět sám.

35. Nelze souhlasit ani s argumentem žalobce, že nestandardní komunikaci s jinými hráči či pokerovým krupiérem, či hráčské dohody, zapovídá herní plán, v němž jsou krupiéři proškoleni, *de facto* jsou tedy proškoleni i na setkávání se s podezřelými obchody dle zákona AML. Předně je nutné poukázat na odlišné cíle herního plánu (ochrana hráčů a provozovatele hazardních her) a zákona AML (ochrana veřejného zájmu na předcházení legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu; viz také směrnice AML, cit. „Toky peněz získaných nezákonným způsobem mohou poškodit integritu, stabilitu a pověst finančního sektoru a obrozit vnitřní trh Unie i mezinárodní rozvoj. Praní peněz, financování terorismu a organizovaná trestná činnost jsou nadále závažné problémy, které by měly být řešeny na úrovni Unie. Je nezbytně nutné nejen dále rozvíjet trestněprávní přístup na úrovni Unie, ale současně jej doplnit o cílenou a přiměřenou prevenci využívání finančního systému k praní peněz a financování terorismu, což může přinést komplementární výsledky.“). Jakkoli se zakázané herní praktiky a podezřelé okolnosti svědčící o podezřelém obchodu mohou překrývat, nemusí tomu tak být ve všech případech (např. podezřelá prohra, aniž by zde byly náznaky předchozí dohody hráčů/jejich komunikace).
36. Soud nemůže vyhovět ani námitce, že v případě tzv. živé hry jsou dostatečnou prevencí podezřelých obchodů proškolení pitbossové, ostatně není rozhodný ani jejich aktuální počet. Podstatné je, že krupiéři jsou zaměstnanci, kteří se mohou při výkonu své pracovní činnosti setkat s podezřelými obchody, jak soud zdůvodnil výše, a existence pitbossů tuto skutečnost změnit nemůže. Nadto mohou tyto dva typy zaměstnanců sledovat povahově odlišné podezřelé okolnosti. Pitbossové mohou díky svému přehledu o hře u více stolů sledovat spíše anomálie projevující se v delším a širším kontextu (kdy např. několik stále stejných hráčů cíleně přechází mezi stoly), kdežto krupiéř sleduje každou jednotlivou hru u svého stolu, pročez může podchytit jiný typ anomálie, event. upozornit pitbosse, aby se zaměřil na některé hráče. Prvostupňový orgán tuto skutečnost výstižně vyjádřil v tezích, že krupiéř se setkává s klienty bezprostředně a že je nezbytná spolupráce všech relevantních zaměstnanců – krupiéřů a pitbossů a dále recepčních a pokladních (nikoli tedy všech zaměstnanců žalobce, např. číšníků, kteří rovněž přicházejí do styku s hráči, nemohou však z povahy své činnosti sledovat podezřelé obchody) k řádnému naplnění účelu zákona AML.
37. Soud připouští, že tzv. živá hra a pokerový turnaj se svou povahou liší. Při živé hře si hráč může zvolit stůl, potažmo protihráče, k provedení podezřelého obchodu tudíž postačuje spolupráce dvou hráčů při jediné karetní partii, riziko je proto vyšší. Koneckonců to metodicky zohledňuje i žalobce tím, že zavedl funkci pitbosse, což je jistě žádoucí (byť to nemůže zhojit neproškolení krupiéřů). Naopak zneužití turnaje k podezřelému obchodu je podstatně komplikovanější, v závislosti na celkovém počtu hráčů by muselo dojít ke konspiraci většího počtu osob, popř. *ad hoc* zapojení nezainteresovaných hráčů. Nelze též vyloučit, že by takové jednání nakonec zhatila náhoda. Nižší riziko neznamená riziko nulové, či zanedbatelné. Ačkoli se tedy správní orgány k tomuto aspektu výslovně ve svých rozhodnutích nevyjadřují, soud toto pochybení neshledává natolik závažným, aby vedlo k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Nosnými důvody rozhodnutí jsou bezprostřednost kontaktu krupiéřů a nezbytnost spolupráce všech zainteresovaných zaměstnanců, což beze zbytku platí jak pro tzv. živou hru, tak pro turnaje.
38. Co se týče výše sankce, soud ji neshledal zjevně nepřiměřenou. Sankce byla uložena ve výši 20 % maximální sazby, lze ji tedy považovat za relativně nízkou; její nominální výši pak nelze považovat za likvidační. Výši sankce prvostupňový orgán řádně odůvodnil, za

přitežující okolnosti označil, že se nejedná o ojedinělé, nýbrž systémové pochybení, tj. nebyl proškolen žádný krupiér, přičemž je zřejmé, že k němu docházelo po dobu minimálně 7 let, a neproškolených krupiérů byl značný počet. Polehčující okolnost shledal v přijetí nových systémovým opatřením typu i-dropů a školení rozšířeného počtu zaměstnanců včetně krupiérů a pokerových krupiérů. Předestřené úvaze prvostupňového orgánu nemá soud co vytknout, námitka žalobce je proto nedůvodná.

Závěr

39. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu